



Tuần Báo Vô Vi

17 tháng 4 năm 2022

Số 599

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám



Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Làm người tại sao phải tham?
- 2) Tham lam tiến hóa bằng cách nào?
- 3) Tại sao phải khổ?
- 4) Tại sao dục vọng quá nhiều?
- 5) Dục vọng là sanh lý tại sao khổ?
- 6) Dục vọng có tiêu hao hay không?
- 7) Dục vọng là cái gì?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÔ VI. All rights reserved.

Atlantic City, 27-06-04 6:33AM 1) Hỏi: Làm người tại sao phải tham? Đáp: Thừa bản chất sanh ra phải tham mới tiến. Kệ: Tham lam bận rộn tự tâm hiền Quý trọng Trời cao tâm lại yên Học hỏi không ngừng duyên đạt đạo Thành tâm tu luyện tự ra vào.	Atlantic City, 28-06-04 6:38AM 2) Hỏi: Tham lam tiến hóa bằng cách nào? Đáp: Thừa tham lam tiến hóa bằng cách khổ. Kệ: Tiến bằng cách khổ vì tham lam Cực nhọc cam go gây động loạn Khó khổ gieo nhân khó bạc bản Thành tâm tu sửa lại bình an.
Atlantic City, 29-06-04 5:49AM 3) Hỏi: Tại sao phải khổ? Đáp: Thừa quá tham lam dục vọng quá nhiều. Kệ: Sân si bức tức quá nhiều động Giải quyết không xong nhiều động loạn Mệt trí khổ tâm tạo bất an Quyết tâm tu tiến giải lòng vòng.	Atlantic City, 30-06-04 4:26AM 4) Hỏi: Tại sao dục vọng quá nhiều? Đáp: Thừa tại vì tham lam muốn thắng. Kệ: Dục vọng muốn thắng chẳng muốn thua Khổ tâm cực nhọc vẫn đua đòi Tham lam khổ cực chuyển từ hồi Học hỏi không ngừng dẫn tiến thôi.
Atlantic City, 01-07-04 1:50AM 5) Hỏi: Dục vọng là sanh lý tại sao khổ? Đáp: Thừa dục vọng quá độ tạo cho con người yếu. Kệ: Dục vọng tham lam làm yếu thân Tu thân tự đạt sự quân bình Thương yêu tha thứ tự mình mình Quý trọng Trời cao chiếu độ mình.	Atlantic City, 02-07-04 9:30AM 6) Hỏi: Dục vọng có tiêu hao hay không? Đáp: Thừa dục vọng rất tiêu hao và mất trật tự Kệ: Dục vọng tiêu hao khí chẳng yên Khó tu khó tiến trí mê lầm Tạo mê tâm trí khó truy tầm Bất chấp Trời cao tự hại thân.
Atlantic City, 03-07-04 7:00AM 7) Hỏi: Dục vọng là cái gì? Đáp: Thừa dục vọng là muốn đủ thứ. Kệ: Triền miên hướng dục hại tâm thân Dâm tánh tiêu hao thân mệt mỏi Ích kỷ tham lam thành tánh xấu Thân tâm bất ổn gieo tâm sầu.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Phụ Ái 18 (tiếp theo)

...

“Phân minh đời đạo mở đường tự đi”: Phân minh đời ra thế nào, đạo ra thế nào. Phải thế nào mới tự đi? Chúng ta phải tu, phải thực hành. Lập đạo mà không thực hành đúng như lời chơn giải của đạo pháp làm sao tự đi được. Cho nên chúng ta phân minh rồi thì chúng ta thấy tự đi được.

“Trí người phân xét nghĩ suy”: Cái trí thì phải phân xét chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ để suy nghĩ chín chắn hay là không.

“Lý Trời chuyển hóa thân thì tạm an”: Các bạn nghĩ gì thì nghĩ, làm gì thì làm. Rốt cuộc các bạn cũng phải nhờ tới lý Trời, nhờ có thanh khí điển của trời đất chuyển hóa, thân mới được tạm an. Còn không làm sao sống. Một ngày tới tối nhằm lẫn, làm không kịp, giải quyết không xong nhưng mà cũng nhờ lý Trời đã chuyển hóa thì thân tạm an. Cho chúng ta triển hạn và có cơ hội để tìm hiểu sự sai lầm của chính mình.

“Thông minh khai mở nhiều màn”: Khi người tu mà thông minh mở được trung tim bộ đầu thì được khai mở nhiều màn. Khai thông rồi, hiểu biết rất nhiều, triển miên học hỏi thanh khí điển bên trên.

“U mê phải chịu theo đường mà đi”: U mê là không có cơ hội tự phát triển, không dám vươn lên. Sợ Trời sợ Phật rốt cuộc không chịu gần Trời gần Phật. Cứ theo cái đà thiên hạ đi sao tôi đi vậy, chứ không biết tự sửa mình, không biết cách mạng lấy bản thân mình, không biết sửa cái luồng điển của mình từ trước tiến tới thanh.

“Thực hành càng nghĩ càng suy”: Mình thực hành rồi thì càng nghĩ càng suy.

“Chính mình chưa giác thân thì chưa an”: Chính mình chưa giác, mình chưa hiểu, chưa rõ cái gì hết. Cái thân chưa an, làm sao yên được. Càng tu rồi các bạn thấy càng ngu, càng chậm, càng mê đắm, càng buồn tủi. Lúc đó, chính mình chưa giác, mình chưa thanh lọc lấy mình, chưa lập lại trật tự hòa hợp với căn khôn vũ trụ thì thân chưa an. Chưa có xong, chưa có an, thấy làm con người vậy chứ sống trong

cảnh bơ vơ đau khổ, chậm trễ. Bởi vì bản thể này là cái bản thể thuộc về trước chậm, mà sống về ngoại cảnh của cái bản thể nữa nó càng trước hơn nữa.

“Thành tâm học hỏi mở đường”: Chúng ta thành tâm trong sự thâm kín, thành tâm cương quyết học hỏi mở đường, mở đường lối đi tới. Định luật sanh, lão, bệnh, tử tôi đã học rồi. Sanh ra làm người, bây giờ tôi đã già rồi làm sao, làm sao tôi thi đua với cái già cho kịp thời gian để tôi tiến hóa. Cái già nó đang hãm tôi, cái chết nó đang hãm tôi. Bây giờ tôi không tiến kịp làm sao tôi hiểu được tôi mà tôi chấp nhận. Tôi thấy ly khai là sự sung sướng. Tôi thấy ly khai thì tôi là người được thi đậu ra khỏi trường để tiến hóa nơi khác. Chấp nhận! Nếu tôi không thấy điều đó, là tôi đau khổ. Trời ơi! Rủi tôi chết, tôi bỏ chồng bỏ con, tôi bỏ vợ bỏ con... ai lo đây? Đó là tại vì tôi chưa hiểu đây là một trường đại học dạy tôi, đang mở trí cho tâm hồn tôi được tiến hóa. Tôi không hiểu thì tôi phải ôm lấy, chuốc lấy sự đau khổ. Giữ lấy sự đau khổ là các bạn chậm rồi, làm sao tiến tới được.

Cho nên chúng ta phải triển miên tiến hóa, không chịu dậm chân tại chỗ. Phải tiến tới trong thực hành.

“Dựng xây tiến hóa Trời ban chơn tình”: Chúng ta phải dựng xây tiến hóa thì lúc đó bề trên mới cho chúng ta thấy càng ngày càng rõ chơn tình. Các bạn tu tới ngày nay, các bạn thấy có một phần ổn định, ai cho? Ai hiểu tâm trạng của các bạn bằng Trời hiểu? Sự thanh thản của Trời Phật ban bố cho các bạn càng ngày càng hiểu sự thanh thản của chính mình, sự ổn định của chính mình.

“Khai thông sửa chữa lấy mình”: Dạy ai hơn là dạy mình. Bởi vì bao nhiêu năm nay đâu có biết sửa mình. Giới lắm, tính toán làm ăn đủ chuyện mà không biết sửa mình, sự khai thông sửa chữa lấy mình.

“Minh Trời minh Phật minh tình giả chơn”: Muốn làm Trời, làm Phật phải qua những sự thử thách, ai

ai cũng phải qua sự đau thương khổ cực. Đó, mình tỉnh giả chơn mới biết sự thật, sự chơn ra thế nào.

“*Tu rồi mình cảm nhớ ơn*”: Mình tu rồi, mình cảm nhớ ơn Trời Phật. Kẻ đi trước, người đã tạo ra cảnh để đưa phần hồn tiến hóa đâu phải chuyện giỡn. Hồn là tính vi xảo trá nhất trần gian này. Náo động cả Thiên Đình. Đó là do phần hồn mà thôi. Chúng ta tu rồi thì mình cảm nhớ ơn. Biết được sự dẫn dắt của bề trên để cho chúng ta tiến bộ.

“*Thiên cơ Trời Phật quy hườn hư không*”: Thấy được thiên cơ sắp đặt trật tự càn khôn vũ trụ. Rốt cuộc phải trở về với sự không động tiến hóa đời đời. Khi mà chúng ta hiểu giá trị của sự không động tiến hóa đời đời thì chúng ta càng tu hơn. Cái đó các bạn mới thấy là hạnh phúc. Cái đó các bạn mới thấy là sung sướng. Cái đó mới là giải quyết mọi sự nan giải của chính bạn. Lúc đó, các bạn mới thấy Trời ở đâu. Phần nhẹ thì làm Trời, phần nặng thì làm đất, đã có từ lâu. Nguyên căn mọi linh căn của mọi người đều ở trên thanh nhẹ chuyển xuống thế gian. Xuống thế gian là một nơi thử thách học hỏi để tiến

hóa, liên tục triển miên dạy dỗ, kích động và phản động để chúng ta tiến hóa, không giờ giấc nào mà các bạn được ngưng. Phải học, phải tiến, dù có làm biếng cách mấy cũng phải sống trong sự chuyển hóa. Trong cái tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ô, dục, đó là sự chuyển hóa, mà hiểu sử dụng hay là không hiểu sử dụng.

Thắc mắc rồi đi tới hòa cảm, mọi người đều ở trong cái nguyên năng đó mới đạt tới sự thanh tịnh ở tương lai. Còn chúng ta hành pháp thì chúng ta phải thế nào? Siêng năng hơn, cố gắng hơn. Phải giải quyết lấy mình nhiều hơn. Ngoại cảnh không phải chuyện chúng ta giải, ngoại cảnh là bài học đưa ra thôi, còn thâm tâm đó là trả bài. Thâm tâm mình bạch đó là trả bài, sáng suốt.

Cảm ơn các bạn.

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

(còn tiếp)



Thi Ca của Đức Thầy

T/V00, ngày 11 tháng 10 năm 1995
THIÊN ĐƯỜNG

Thiên đường là chỗ giao liên độ
Thức giác bình tâm triển trận đồ
Mưu độ nhơn quần trong biến chuyển
Tự mình giúp họ nguyện Nam Mô.

Nam Mô tận độ giao liên
Cùng tu cùng tiến giải phiền nội tâm
Cảm minh thiên địa tự tầm
Quy về một mối khỏi lầm khỏi sai
Chơn tâm phát triển thanh đài
Về nơi thanh tịnh tiến hoài không ngưng
Điển tâm khai triển vui mừng
Khai thông trí tuệ từng bừng dựng xây
Của Trời phát triển hằng ngày
Độ tha chung hợp vui vầy cảm giao
Cảm thông muôn sắc muôn màu
Cùng chung phát triển cùng tàu về quê
Chẳng còn loạn động chấp mê
Giải bày rõ rệt hương quê của hồn
Lý hòa phát triển sanh tồn
Hồn tu hồn tiến hồn xuyên cảnh đời
Thức tâm học hỏi hợp thời
Vui hành chánh pháp đời đời dựng xây
Xa xưa cho đến ngày nay
Ai mà thức giác ai say tình Trời
Bằng lòng nhịn nhục lập đời
Tân dân thánh đức hợp thời tiến thẳng.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.08 PHẨM VARANA

71. CHUYỆN CÂY VARANA (Tiền Thân Vanara)

Ai có việc làm trước...,

Câu chuyện này, khi ở tại Kỳ Viên, bậc Đạo Sư đã kể về Trưởng lão tên là Kutumbikaputtatissa (Tissa, con vị điền chủ). Theo truyền thuyết, một hôm, ba mươi thiện nam tử thân hữu với nhau ở Xá Vệ, đem theo hương hoa, vải, áo, với đại chúng vây quanh, đi đến Kỳ Viên để nghe bậc Đạo Sư thuyết pháp. Khi đến, họ ngồi một lát trong những lùm cây Sala có tầm lá phủ xung quanh.

Cho đến chiều, khi bậc Đạo Sư từ Hương phòng thom ngát đến Pháp đường, ngồi trên Phật tọa trang nghiêm, họ cùng với tùy tùng đi đến cúng dường hương hoa lên bậc Đạo Sư, đánh lễ dưới chân Ngài, đôi bàn chân tốt đẹp như hoa sen nở rộ, dưới bàn chân có dấu bánh xe, và họ ngồi xuống một bên nghe pháp. Họ suy nghĩ như sau: “Tùy theo sự hiểu biết của chúng ta đối với pháp được Thế Tôn thuyết giảng, chúng ta sẽ xuất gia”.

Khi Như Lai từ Pháp đường đi ra, họ đến đánh lễ Ngài rồi xin xuất gia. Bậc Đạo Sư cho họ xuất gia. Được sự chấp nhận của bậc Sư trưởng và Giáo thọ sư, họ được thọ đại giới. Trong năm năm, sống gần bậc Sư trưởng và Giáo thọ sư, họ học thuộc lòng hai bản tóm tắt, biết được những điều gì nên làm, những điều gì không nên làm, học thuộc lòng ba cách thức nói lên lời tùy hỷ, biết may và nhuộm các y. Muốn thực hành Sa-môn pháp, họ xin phép vị Sư trưởng và

Giáo thọ sư, đi đến bậc Đạo Sư đánh lễ, ngồi xuống một bên và thỉnh cầu:

- Bạch Thế Tôn, chúng con ưu não đối với sanh hữu, lo âu về sanh, già, bệnh, chết; vì mục đích thoát khỏi luân hồi, xin Thế Tôn cho chúng con đề tài Thiên quán.

Bậc Đạo Sư lựa chọn một đề tài thích hợp trong ba mươi tám đề tài Thiên quán, và đã nói cho họ đề tài ấy. Sau khi được nghe đề tài Thiên quán từ bậc Đạo Sư, họ đánh lễ Ngài, thân hướng về phía hữu, đi về am thất. Rồi nhìn vị Sư trưởng và Giáo thọ sư, lấy y bát, với ý định sẽ hành trì Sa-môn pháp, họ ra đi.

Trong hội chúng, có một Trưởng lão Tỳ kheo tên là Kutumbikaputtatissa biếng nhác, yếu kém, thiếu tinh tấn, tham ăn vị ngon. Vị ấy suy nghĩ: “Ta không thể sống ở trong rừng, ta không thể nỗ lực tinh tấn, ta không thể sống theo hạnh khát thực. Vậy ta đi theo họ nào có ích lợi gì? Ta sẽ trở lui”. Vị ấy thối thất tinh tấn, đi theo các Tỳ kheo một đoạn rồi trở lui. Các Tỳ kheo đi bộ trong xứ Kosala, đến một làng ở biên địa, an cư mùa mưa tại một khu rừng gần làng ấy. Sau ba tháng khổ luyện tinh cần, nhận được hột giống Thiên quán khiến cho quả đất reo mừng, các Tỳ kheo ấy chứng quả A-la-hán, làm lễ tự tứ, xuất an cư, với ý định: Chúng ta sẽ báo tin công đức đạt được lên bậc Đạo Sư”.

Từ chỗ ấy họ dần dần đi đến Kỳ Viên. Sau khi cất đặt y bát, gặp vị Sư trưởng và Giáo thọ sư, các Tỳ kheo ấy đi đến yết kiến bậc Đạo Sư, đánh lễ rồi ngồi xuống. Bậc Đạo Sư nói lên những lời thăm hỏi dịu ngọt. Sau đó, họ báo cáo lên bậc Đạo Sư những công đức tự mình chứng đắc. Bậc Đạo Sư tán thán các Tỳ kheo ấy.

Riêng Trưởng lão Kutumbikaputtatissa nghe bậc Đạo Sư tán thán những công đức của họ, liền khởi ý muốn tự mình hành trì Sa-môn pháp. Còn các Tỳ kheo kia xin phép bậc Đạo Sư được trở về sống tại khu rừng trước của họ và được bậc Đạo Sư chấp thuận. Họ đánh lễ Ngài và đi về am thất.

Rồi Trưởng lão Kutumbikaputtatissa, giữa đêm, quá hăng hái tinh tấn, quá hấp tấp hành trì Sa-môn pháp, trong canh giữa, ngủ đứng, dựa vào giường gỗ, trở mình và ngã xuống, làm gãy xương bắp vế, đau đớn vô cùng. Các Tỳ kheo

phải chăm sóc cho Trưởng lão Tissa nên không đi được. Vào giờ họ đến yết kiến bậc Đạo Sư, Ngài hỏi:

- Nay các Tỳ kheo, phải chăng hôm nay các ông sẽ lên đường. Hôm qua các ông đã xin phép rồi mà?

- Thưa phải, bạch Thế Tôn. Nhưng bạn của chúng con là Trưởng lão Tissa, vì tinh tấn phi thời, quá hấp tấp hành trì Sa-môn pháp, bị giấc ngủ chi phối, xoay mình và ngã xuống, làm gãy bắp vế. Vì Trưởng lão ấy, chúng con chưa đi được, Bậc Đạo Sư nói:

- Nay các Tỳ kheo, không phải chỉ nay, do thiếu sự tinh tấn của mình, Tissa đã tinh tấn phi thời và quá hấp tấp, tạo chướng ngại việc các ông ra đi. Thuở trước, Tissa cũng đã tạo chướng ngại cho sự ra đi của các ông rồi.

Nói vậy xong, theo lời yêu cầu của các vị Tỳ kheo, bậc Đạo Sư kể câu chuyện quá khứ.

(còn tiếp)

